

Ναί, «ἐξέρχεσθε οἱ πιστοὶ εἰς τὴν Ἀνάστασιν...»

Μπορεῖ νὰ ζοῦμε σὲ χρόνια κρίσιμα καὶ ἄγωνα, ὅπου πολλοὶ «σκέπτονται συκοφαντῆσαι Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν», ὅμως κι ἐφέτος μᾶς δόθηκε τὸ μέγα προνόμιο νὰ ἐορτάσουμε «Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον». Νὰ τὸ ἐορτάσουμε, μὲ πυξίδα ἀλάνθαστη τὴ χαρμολύπη, ποὺ μᾶς πρόσφερε ἡ Μ. Σαρακοστή, αὐτὸ τὸ μέγιστο δῶρο τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ νοιώσουμε ὅτι ἦλθε ἐπὶ τέλους τὸ «Πάσχα λύτρον λύπης». Γιατὶ μέσα στὸ ἀφιλόξενο κλίμα τῶν ἡμερῶν ποὺ ζοῦμε, εἶναι ὄντως μέγα ἄθλημα νὰ διαπλέεις τὸ μέγα τῆς θείας Νηστείας πέλαγος, τῆς Μεγαλῆς πα' νὰ πεῖ Σαρακοστῆς, καὶ νὰ γεύεσαι τὴ χαρὰ, μὲ τὴν ὁποία πεπλήρωνται «οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια», σύμπας, δηλαδή, ὁ Κόσμος. Κι ἐσὺ μαζί του. Κι αὐτό, ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ χαρὰ δὲν εἶναι μιὰ προσφορὰ τῶν γηίνων, ἐφήμερων, ἀπολαύσεων ποὺ δέχεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἡ ὄντως χαρὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι «Ἀνέστη Χριστὸς καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἔτσι τὸ «Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον» εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς χαρίζεται ἀπόψε, δῶρημα μέγιστον, ὥστε νὰ καταλύσει τὰ ὅσα σκοτάδια περίσσεψαν μέσα μας καὶ μὲ τὸ Ἀναστάσιμο φῶς νὰ τὰ φωτίσει καὶ νὰ τὰ καταυγάσει.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ θριαμβευτικὴ κλήση τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ὅλους μας εἶναι: «Ἐξέλθετε οἱ πιστοὶ εἰς τὴν Ἀνάστασιν». Παρατήστε, δηλαδή, ὅλα ὅσα σᾶς πιέζουν, ἐνοχλοῦν καὶ σᾶς κλείνουν στὸ σκοτεινὸ θάλαμο

τῆς ἀπελπισίας καὶ βγεῖτε. Βγεῖτε σ' αὐτὸ τὸ μυρωμένο ἀπὸ τὶς εὐωδιὲς τῆς ἀνοιξῆς Ἀναστάσιμο πανηγύρι, βγεῖτε στὶς ὀλόφωτες πλατεῖες τῶν ναῶν, ποὺ ἀπόψε λαμπροφοροῦν. Ἀπόψε, ποὺ τὰ «*πάντα πεπλήρωται φωτός*», ἀπόψε, ποὺ «*έορταζέτω κόσμος, ὁρατὸς ἅπας καὶ ἀόρατος*». Βγεῖτε, κρατώντας τὴ λαμπάδα σας ἀναμμένη, νὰ ζήσετε, αὐτὴν τὴν σωτήριο νύχτα, ὥστε, ἀφοῦ «*Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι*», νὰ εὐφρανθεῖτε. «*Πλούσιοι καὶ πένητες, ἐγκρατεῖς καὶ ράθυμοι*», ὅλοι ἐσεῖς ποὺ ἀναζητᾶτε τὴν ἀπαρχὴν ἄλλης βιοτῆς, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ αἰσιοδοξία καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη, ἀφοῦ ὁ ψυχισμὸς μας εἶναι συντονισμένος πλήρως μὲ τὸν λόγον τοῦ Ἁπ. Πέτρου, ποὺ ἀπευθυνόταν στὸν Κύριον καὶ τονίζει ἐμφατικά: «*Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ρήματα γὰρ ζωῆς αἰωνίου ἔχεις*» (Ἰω. 6, 67) Ὅντως, ποῦ πορευθῶ; Κι αὐτὸ εὐκόλα συνεπάγεται ἀπὸ τὴ ζωντανὴ παρουσία μας σ' αὐτὴ τὴν «*πανέορτο καὶ σωτήριο νύχτα τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως*». Καὶ πρέπει νὰ τὸ παραδεχτοῦμε: Τυχαῖα δὲν ἦλθαμε ἀπόψε στὴν Ἀνάσταση - ἔστω κι ἂν ἔχουμε προγραμματίσει νὰ μείνουμε μέχρι τὸν ἀσπασμό. Ὅστος ἦλθαμε. Κι ἦλθαμε, ἐπειδὴ τὸ εἶχαμε ἀνάγκη... Ναί, εἶχαμε ἀνάγκη νὰ ἀποτοξινώσουμε τὸν ἑαυτὸ μας ἀπὸ τὰ ποικίλα τῆς καθημερινότητος μικρόβια, ν' ἀκούσουμε χαρμόσυνες καμπάνες, νὰ γευτοῦμε τὴ χαρὰ τοῦ ὕμνου «Χριστὸς Ἀνέστη», καὶ μὲ λίγα λόγια νὰ ζήσουμε «*Πάσχα τερπνόν, ἅγιον, πανσεβάσμιον, Πάσχα τῶν πιστῶν*» Καὶ κυρίως νὰ τὸ ζήσουμε μὲ πλησμονὴ χαρᾶς, ὅπως οἱ μαθήτριες τοῦ Κυρίου, τὶς ὁποῖες ἡ Ἀνάστασις, «*χαρᾶς ἐπλησῆ*». Ἀλήθεια, καὶ ποιὸς δὲ θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσε αὐτό;

Χριστὸς Ἀνέστη, λοιπόν...

Πρωτοπρεσβ. Κωνσταντῖνος Καλλιανός
Ἐφημέριος Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Σκοπέλου
Κυριακὴ Ἀναστάσεως 2019